ȘEZĂTOAREA

Revistă pentru literatură și tradițiuni populare

DIRECTOR: ARTUR GOROVEI

Membri fundatori: N. Vasiliu, învățător, Crucea-Broșteni; T. Daniilescu, înv. Farcașa; M. Lupescu, înv. Broșteni.

Anul 1 1 Iunie 1892 No. 4.

FATA JITARULUI

(Poveste)

A fost odată cînd a fost, poate pe cînd puricele sărea dintr-o săritură muntele și țințarul sărea maĭ dihaĭ de cît hărmăsarul. A fost odată într-o țară tare depărtată, frumoasă și mănoasă, un împărat mare și înțălept, pentru care și era iubit foarte mult de poporul săŭ. Acest împărat avea numaĭ un singur băet, căruĭ de mic, se înțelege ca la toțĭ împărațiĭ, ĭ-a adus pe ceĭ maĭ vajnicĭ înțălepțĭ, și cărturarĭ din țara luĭ, ca să-l invețe să nu maĭ fie fecior de împărat maĭ cărturar de cît el; dar ce folos! că la urma urmeĭ, după ce băetul a crescut mare de era acum cogemite om, împăratul a văzut cu măhnire că fiul săŭ în loc să iasă un om înțălept și învățat, după cum el nădăjduia, a eșit un mare prost.

Impăratul atuncĭ văzînd una ca aceasta și maĭ ales că după cum am spus, nu maĭ avea și alțĭ copiĭ, s-a luat pe gîndurĭ, că fiind și tare bătrîn și așteptîndu-șĭ cînd de cînd ceasul să moară, nu-ĭ venea de loc la socoteală să lase cîrmuirea uneĭ așa de marĭ țărĭ, unuĭ prost. Din pricina unor ca aceasta, împăratul să tot socotea și să frămînta cu gîndul, ca cum să facă și cum să dreagă, doar cît va fi în viață să scoată treaba aceasta la bun capăt.

Așa socotindu-să el, într-o zi ĭĭ vine în gînd să strîngă pe boeriĭ ceĭ maĭ înțălepțĭ și maĭ de aproape și să facă sfat să vadă ce vor zice și eĭ.

Aşa a şi făcut şi cînd colo la sfat, pe cînd uniĭ zicea într-un feliŭ, ĭar alţiĭ în altul, un boer maĭ bătrîn să scoală şi zice :

— Prea înălţate şi mărite împărate, orĭ ce s-ar zice despre fiul înălţimeĭ voastre, că e ne priceput şi nu în stare de a rămînea să cîrmuiască o ţara ca aceasta, dar eŭ tot nu-l cred aşa de prost. Şi pentru ca să ni încredinţăm încaltea de adevăr, să-l punem la încercare întîiŭ. De va izbîndi, să rămîe împărat ; ĭar de nu, ba.

Foarte bine zicĭ, îĭ răspunse împăratul, care cu toată înţălepciunea luĭ, nu se gîndise la una ca aceasta ; dar să fiĭ atuncĭ bun să ni spuĭ cam la ce încercare crezĭ să-l punem ?

— Apoĭ dă, împărate, încercarea trebue să fie cît maĭ grea şi de priceput şi de îndeplinit, că dă, şi a fi împărat încă-ĭ una din greutăţile cele maĭ marĭ ce-şĭ poate închipui cine-va şi trebue dar cap bun şi minte ascuţită şi sănătoasă, ca să poată duce trebile împărăţieĭ la bun liman, cum numaĭ tu, împărate, aĭ ştiut să le ducĭ. Eŭ dacă-mĭ daţĭ voe să îndrăsnesc, v-aşĭ putea da un sfat în această privinţă.

— Vorbeşte, vorbeşte ! răspunse împăratul, că te ascultăm cu toată inima.

— Apoĭ ĭacă ce era să vă spun : să chemaţĭ pe băet şi să-ĭ daţĭ un cîrd de berbecĭ să-ĭ ducă la tîrg de vînzare şi să-ĭ poruncıţĭ să aducă înapoĭ carnea lor, baniĭ de pe eĭ şi berbeciĭ viĭ. De va face aceasta, să ştiţĭ că băetul nu-ĭ prost precum îl credeţĭ.

Aşa s-a şi făcut şi a doua zi chiar, feciorul împăratuluĭ şi încă cu alţĭ doĭ cĭobanĭ mergea, dus pe gîndurĭ, cu berbeciĭ la iarmaroc în tîrgul cel maĭ apropiet, să facă ceea ce-ĭ poruncise tatăl săŭ. Eĭ, da cum să facă el aceasta ? De priceput nicĭ vorbă nu maĭ era, de oare-ce era prost, sărmanul !

Mergînd el aşa, trece pe lîngă o jitărie şi fiindu-ĭ sete, căcĭ era cald, poposeşte puţin lăsînd pe ceĭ doĭ ciobanĭ la berbecĭ afară, ĭar el să duce în bordeiŭ să-şĭ stîmpere setea c-o leacă de apă.

Cum intră în bordeiŭ, găseşte numaĭ pe o fată a jitaru-

luĭ, care tocmaĭ atuncĭ să la.

— Buna ziua, fată.

— Mulţămesc D-tale, flecăule. Ia poftim, şezĭ puţintel, că uite, m-aĭ găsit tocmaĭ acum lîndu-mă. Doamne! De aceea tare-ĭ rea casa fără ochĭ şi fara urechĭ!

— Mulţumesc fată, că n-am venit să şed; te rog numaĭ să-mĭ daĭ puţintică apă să beŭ. Fata ĭ-a dat, şi după ce a băut, el întreabă pe fată: Da mĕ rog ce însemneaza aceasta, că-ĭ rea casa fără ochĭ şi fără urechĭ?

— D-apoĭ cum nu te pricepĭ? Adică iĭ rea casa fără cîne, căci dacă este, atuncĭ cînd vine cine-va, aude sau vede; şi lătrînd, dă de ştire celor din casă, care pănă una-alta, dă, maĭ diritica [1] cîte ceva prin casă.

— Dar tatăl tăŭ e acasă? zise băetanul.

— Nu, iĭ dus să schimbe numele la griŭ.

— Cum, mă rog, să-ĭ schimbe numele?

— Adică s-a dus la moară să prefacă griul în făină.

— Dar mama aĭ?

— Cum nu, am.

— Şi unde-ĭ?

— S-a dus să facă din două babe o nevastă tînără.

— Dar aceasta, rogu-te, ce însămnează?

— Eĭ! s-a dus să facă din două cămeşĭ vechĭ, una maĭ nouă.

— Dar surorĭ aĭ?

— Am numaĭ una maĭ mare de cît mine.

— Şi unde-ĭ?

— Şăde în cămară şi plînge rîsul de astă vară,

Eĭ d-apoĭ asta pică de coaptă, zise băetanul din ce în ce maĭ mirat, eŭ unul drept să-ţĭ spun, că nicĭ asta n-o pricep.

— Eĭ, nicĭ atîta lucru nu pricepĭ? Adecă: soră-mea toată vara a rîs şi a şuguit cu un băetan aşa tînăr şi frumuşel ca D-ta, pînă ce la urma urmeĭ a făcut un băeţel, ş-acum de ruşine, plînge.

— Da fraţĭ aĭ?

— Am doĭ. Cel maĭ mare s'a dus să facă dintr'o că-

1) A dirotica a face treburĭ în casă, a gospodări. A. G.

rare, două ; iar celelalt s-a dus la vînat ; ce-a vîna să lese acolo, şi ce nu, s-aducă acasă.

— Bre ! Da posnaşă maĭ eştĭ la vorbă ! vorbeştĭ numaĭ în tîlcurĭ, să nu te maĭ priceapă nimenĭ.

— Da cum, nicĭ asta n-o pricepĭ ? Apoĭ drept să-ţĭ spun, că nu eştĭ tocmaĭ hîtru. Iată ce însămnează : cel maĭ mare frate s-a dus să închidă o cărare din mijlocul ogoruluĭ şi oamenii de bună samă, că vor face altele pe deoparte şi pe de ceelaltă a cărăreĭ vechĭ şi ĭată două cărarĭ în loc de una. Celelalt iĭ în colniţa (şura) vitelor p . . . . să ertaţĭ, cojocul ; pe ceĭ ce-ĭ omoară iĭ va lasa acolo ĭar ceĭ ce vor rămînea, iĭ va aduce cu cojocul în casă.

— Dar tatăl tăŭ are să vie degrabă ?

— Dacă va încunjura, vine degrabă ; ĭar de-a da de-a-dreptul, are să întărzie.

— Eĭ apoĭ s-a mîntuit, că cu D-ta nu maĭ poate să vorbească nimenĭ, zise năcăjit feciorul împăratuluĭ.

— Şi chiar zău, nicĭ asta n-o pricepĭ ? Apoĭ dar nu că nu eştĭ tocmaĭ hîtru, cum zisesem adineoară, ci că eştĭ chiar prost cum să cade, zise fata. Adică nu înţelegĭ că tata de-a încunjura, de bună samă că va veni pe drum bun, nu va păţi nemică şi va ajunge îndată ; ĭar de-a căuta să lese drumul cel bun şi să dee pe unde-va de-adreptul, are să dee prin vr-un glod bună-oară, unde are să năcăjească, are să strice carul, poate, şi aşa are să întărzie.

— Bun, zise feciorul împăratuluĭ, văd că eştĭ tare pricepută ; şi pentru asta am să te rog să-mĭ daĭ şi mie o lămurire la ceea ce-ţĭ voiŭ spune. -Apoĭ iĭ istorisi feteĭ cine este şi pentru ce l-a trimis tatăl săŭ la tîrg cu berbecii.

Fata îl învăţă atuncĭ să să ducă în tîrg, să tundă berbecii şi să vîndă lîna ; apoĭ să caute un meşter ca să-ĭ bată [jugănească] şi să strîngă b . . . şi după ce va face aceasta, să ee berbecii aşa tunşĭ şi bătuţĭ şi să-ĭ aducă împăratuluĭ înapoĭ, împreună cu banii de pe lînă şi b . . . lor, aceasta însămnînd ceea ce-ĭ spusese să facă.

Feciorul împăratuluĭ aşa a şi făcut, şi cînd s-a întors înapoĭ aducînd, după porunca împăratuluĭ, berbecii viĭ, banii de pe eĭ şi carnea lor, împăratul tare s-a minunat de aceasta şi fiind la îndoeală ca fiul săŭ să fi făcut din ca-

De multe-ori m-am întâlnit cu calea 'ntoarsă...

pul luĭ aşa-ceva, l-a întrebat dacă nu cumva a fost învăţat de cine-va.

Atuncĭ băetul istorisi tată-seŭ toată pataranía petrecută între el şi fata jitaruluĭ, spunîndu-ĭ drept că ea l-a învăţat ce să facă cu berbecii.

Impăratul stătu mult şi să gîndi la cele ce-ĭ spusese fiul saŭ despre fata jitaruluĭ, şi ca om socotit şi cuminte ce era, zise în sine: O fată de jitar fără nicĭ o învăţătură şi să aibă atîta pricepere, pe cînd fiul unuĭ împărat cum e al meŭ, menit să cîrmuească un popor, să fie aşa de prost şi încă după atăta învăţătura! Acea fată, faţă de deşteptăciunea eĭ, merită să fie împărăteasă, iar nu fată de jitar.

Atuncĭ porunci să-ĭ aducă numaĭ de cît pe tatăl eĭ căruĭ, după ce veni, îĭ vorbi aşa: Moşule, spune feteĭ D-tale celeĭ maĭ micĭ, că mîne să vie de-acasă şi pînă la mine nicĭ călare, nicĭ pe jos; nicĭ pe drum, nicĭ pe cărare; nicĭ îmbrăcată, nicĭ desbrăcată şi să-mĭ aducă în mînă treĭ minciunĭ ş-o nemică. De va face aceasta, o fac şi eŭ împărăteasă. M-aĭ auzit? Du-te!

— Am auzit Inălţate Impărate, dar nu înţăleg ce va să zică asta.

— Nu-ĭ nevoe să înţălegĭ D-ta, spune numaĭ feteĭ D-tale şi cred că ea va înţălege.

Moşneagul să duse. Pe drum să gîndea şi să resgîndea la ceea ce-ĭ spusese împăratul. Că s-o facă pe fata luĭ împărăteasă, de asta nicĭ socotea ca să să întîmple; dar ca ea să vie la împăratul, cum poruncise el, asta nu să pricepea.

— Dacă eu om bătrîn, nu-ĭ daŭ în cale, apoĭ cu atîta maĭ puţin fata mea.

Ştia el încă că porunca împăratuluĭ îĭ poruncă, nu glumă şi că trebue împlinită.

Scîrbă mare; îl pălise un năduf pe bietul moşneag, de nu putea să să resufle şi inimea i să bătea, ochiĭ i să paenjineaŭ, slăbea din picioare şi-l cuprindeaŭ sudorĭ recĭ cînd să gîndea că poate, dacă fata luĭ nu va şti să facă după porunca împăratuluĭ, să nu cum-va s-o tae şi dă, jitar, jitar, dar dacă-ĭ copilul luĭ! In sfîrşit ajunse cu vaĭnevoe acasă şi cum ajunsă trase pe fată de-oparte în dosul

caseĭ, se puse jos pe prispă şi-ĭ spuse porunca împăratuluĭ înnecîndu-să în lacrimĭ, plîngînd ca un copil.

— Dar bine tată, pentru ce plîngĭ? întrebă fata.

— Cum să nu plîng, draga tateĭ, cînd mă gîndesc că poate asta-ĭ moartea ta; că poate acum ţ-a sosit şi ţie, aşa de tînără, veleatul.

— Lasă, tată, nu te scîrbi de loc. Ştiŭ eŭ ce-am să fac şi despre asta n'avea nicĭ o grijă. Du-te maĭ bine de-mĭ caută un ţap şi treĭ vrăbiĭ viĭ.

A doua zi des-dimineaţă, fata jitaruluĭ se îmbrăcă peste piele c-un voloc, ca să nu fie nicĭ îmbrăcată, nicĭ desbrăcată; încălică pe-un ţap, ca să i se tîrie picioarele de pămînt şi să nu fie nicĭ călare, nicĭ pe jos; luă în o mînă o oală nouă, în care puse cele treĭ vrăbiĭ şi porni, mergînd tot pe locul dintre drum şi cărarea de-alăturĭ cu drumul, adică nicĭ pe drum, nicĭ pe cărare, şi aşa ajunse la împăratul, care o aştepta afară.

Foarte bine, zise împăratul. Aĭ venit cum am spus. Acum fă bine şi-mĭ dă cele treĭ minciunĭ ş-o nemică, cum a fost vorba.

Fata vîrî îndată mîna în oală, scoase o vrabie şi-ĭ dete drumul zicînd: asta-ĭ o minciună.

— Asta-ĭ a doua, scoţînd şi dînd drumul şi la a doua vrabie. — Asta-ĭ a treia, dînd drumul şi la a treia vrabie.

Impăratul se uită după vrăbiile, care sburase departe şi apoĭ zice: Dar nemica unde-ĭ?

— Iat-o în oală, zise fata, arătîndu-ĭ oala goală.

Nu maĭ zise nemică împăratul, de cît poronci s-o îmbrace pe fată cu strae împărăteştĭ şi s-o aducă aşa înainte-ĭ. Ceea ce se făcu îndată. Şi cînd duse pe fată înaintea împăratuluĭ, care sta pe scaunul împărătesc, alăturĭ fiind fiul săŭ şi cu toţĭ boeriĭ ceĭ maĭ de frunte, acesta o luă de mînă, o sărută ş-o îmbrăţoşa ca pe o fiică, o dete apoĭ fiuluĭ săŭ şi zise:

— Ţine fiul meŭ această comoară scumpă, ce sta bine ascunsă acolo unde era, ca multe altele de felul eĭ, dar pe care tu singur aĭ găsit-o, de aceia ţie cuvini-ţi-se. Ţine această copilă; ea va fi de-acum înainte soţia ta. O cunoştĭ, căcĭ e fiica jitaruluĭ, despre care mi-aĭ vorbit. Că-ţĭ daŭ de

soţie o fată de jitar, aceasta să nu te supere nicĭ pe tine şi nicĭ şi nicĭ pe D-voastră cinstiţĭ boerĭ. Căcĭ pe cît tu aĭ o naştere de strălucită, pe atît aĭ o minte de întunecată şi proastă. Şi pe cît ea are o naştere de joasă, pe atît mintea-ĭ este peste fire de deşteaptă şi de înaltă. Şi ceea ce nu te-ĭ pricepe tu să facĭ ca împărat, să va pricepe ea cu prisos, numaĭ s-o ascultĭ cum aĭ ascultat-o cînd te-a sfătuit întăiŭ, şi trebile vor merge bine. Alt-feliŭ nu aş fi vroit în nicĭ un chip să te las a-mi urma în locu-mĭ.

Nuntă mare să făcu, la care fusese şi moşnegiĭ, părinţiĭ fetiĭ; numaĭ sora cea mare a mireseĭ nu fusese, căcĭ şădea în cămară să plîngă rîsul de atuncĭ vară.

Drăgăneştĭ (Suceava) — Culeasă şi scrisă de C TEODORESCU

Strigăte în joc

16 Foae verde ĭarbă grasă
nevesteĭ care-ĭ frumoasă
nu-ĭ trebuĭ-oglindă-n casă;
şăde numaĭ la oglindă
şi gunoiŭ bate-n grindă.
şăde numaĭ la fereastră
şi gunoiŭ bate-n casă

***

17 Ş-apoĭ frunza mărgărint
cîte flori-s pe pămînt
toate merg la jurămînt,
numaĭ florea crinuluĭ
şede-n poarta raiuluĭ
toate-o doboară-n pămînt
că ea n-are jurămînt
că-ĭ o floare aşa lasată
trăeşte nejudecată.

***

18 Valeŭ mor de ostenit
alergînd după iubit,
că iubitul are-un dar:
orĭ îĭ dulce, orĭ amar.

***

19 Foiliţă sălcioară [1]
cîte păserele zboară
toate zic: »bade, te-nsoară!«
numaĭ biata rîndunea
ea din gur-aşa zicea:
»bade! nu-ţĭ lua belea;
»cu beleaua dintr-o sară
»nu te-ĭ curăţi-ntr-o vară

---

1) Sălcioară e o salcie tînără. Salcia e un soiŭ de răchită; salcia este şi o buruiană.

»cu beleaua dintr-o zi
»nu te curăţi cît îi fi
»de beleaua dintr'o noapte
»nu te curăţi pîn la moarte.«

* * *

20 Foiliţă solz de peşte
bata-vă hazu neveste
gură ca la voi nu este.
—Este, este şi mai dulce
nu se poate badea duce,
este, este şi mai rece
da nu poate badea trece.

* * *

21 Foae verde de-antoniçă[1]
nevasta care-i urîtă
n'are voe nici să rîdă
nu-i pacat s'o dai de rîpă.

* * *

22 Bunu-i vinu de cît apa
şi friptura de cît ceapa.

* * *

23 Frunză verde lemn uscat
vai de mine mor de cald
şi n'am baltă să mă scald;
este-o baltă lîngă noi
şi-i plină de lătunoi,
este una mai aproape
şi-i plină cu broaşte moarte;
eŭ acolo m-aş scalda
da mă tem că m-or mînca
şi mai bine m-oiŭ lasa.

* * *

24—Nu juca lele ruseşte
că făină să găteşte.
—Lasa-mă bade să joc
că mai am un tăbultoc[2]

* * *

25 Asta-i lelea neteda
cu suveica nu şti da
da la joc să şti'ndesa

* * *

26 Hai leliţă să fugim
c'amîndoi ne potrivim
şi la ochi şi la sprincene
ca doi hulubaşi la pene.

* * *

27 Frunză verde ca nalba
uşurelu-s ca pana
şi la trup ca catana,
uşurelu-s ca gîndu
şi la trup ca unguru.

* * *

28 Pe dealu cu florile
paşte sîrbu oile
şi sîrboaica caprele;
sîrboaica s-a mîniet
ş-a luat un corn de ţap
ş-a pălit pe sîrbu-n cap.

* * *

29 Mărita-m-aş, mărita

---

1) Antonică e o floare de grădină.
2] Partea sacului plină de făină.

nu ştiŭ mama ce mi-a da
coşarca cu blidele
orĭ traista cu rufele?

* * *

30 Vaĭ de mine ce iutăĭŭ
ungureasca nu jucăĭŭ;
vaĭ de mine ce-am uitat
ia leşeşte n'am jucat.

* * *

31 Busuioc pe la icoane
joc frumos ca la cucoane;
busuioc pe la cueriŭ
joc frumos ca la boerĭ.

* * *

32—Haĭ la joc genunche goale.
—Las la dracul că mi-ĭ foame:
—La pămînt cu talpa goală
să ĭasă zama din oală,
rămîe ciolanele
să le roadă babele.

* * *

33 Strigă, strigă cu gura
n'are a-te mînca ciuma,
ciuma-ĭ dusă la Braşău
n'are-aţĭ mînca capu tău.

* * *

34 Frunzuleana ĭarbă grasă
du-mă doamne şi mă lasă
unde-ĭ nevasta frumoasă
şi barbatu nu-ĭ a casă.

* * *

35 Frunză verde baraboiŭ
cîte fete'n sat la noĭ
nu plătesc un baraboiŭ; [1]
baraboiŭ-ĭ de mîncat
fetele-s de lepadat.

* * *

36 Foiliţă de cicoare
dragă-mĭ eştĭ ca sfîntul soare
nu te-aşĭ maĭ vedea-n picioare;
dragă-mĭ eştĭ ca D-nul sfînt
nu te-aş maĭ vedea trăind.

* * *

37 Foiliţă ĭarba grasă
tot o bate ş-o mustrează
ş-o'ntreabă unde'nsărează,
că'nsărează la viţeĭ
şi vine fără cerceĭ,
şi'nsărează la viţele
şi vine fără mărgele.

* * *

38— Liţă frumuşică eştĭ
cu barbatu cum trăeştĭ?
—Ia trăesc şi eu ca dracu
că ş'asară mi-a spart capu
c'o oală cu lapte acru.

* * *

39 Foiliţă treĭ masline
pentr-un blastamat ca tine
n-a ramas inimă-n mine;
puţintică ce-a ramas
ş'aceea de dor a ars,

---

1) O buruеană ce samănă la frunză cu petrenjelul.

puţintică ce maĭ este
ş-aceea mi se topeşte.

* * *

40— Foiliţă iarba grasă.
copilă de preuteasă
dă-mĭ drumu de grab în casă
c-afară plouă de varsă;
da nu plouă cum să plouă
ci plouă cu zloată'n două. 1)
—Foiliţă şi una
drumu-n casă eŭ ţ-aş da
da n-aĭ unde te culca.
—In gunoiŭ cu mătura
şi-n cotruţă cu mîţa.

* * *

41 Foiliţă iarbă grasă
m-a trimes mama de-acasă
să joc fata cea frumoasă.
Oiŭ juca şi cea maĭ hidă[2])
că-ĭ cu cămeşuica mîndră;
mama-mpunge, fata trage
mîndra cămeşuica-şi face.

* * *

42 Leliţa cu ochiĭ verzĭ
nicĭ o dată să n-o crezĭ
de-aĭ vedea-o că se jură
dă-ĭ o palmă peste gură;
de-ĭ vedea că zice zăŭ
dă-ĭ cu una şi maĭ răŭ
să-ĭ curgă sînge-nchegat
cu măsele-amestecat.

* * *

43— Copiliţă und-te ducĭ?
—Pe luncuţa cu doĭ nucĭ
să daŭ sare la doĭ juncĭ
guriţă la doĭ voinicĭ,
să daŭ sare la cîrlanĭ
guriţă la doĭ ciobanĭ.

* * *

44 Cîte fete-s cu mărgele
toate-s drăguţele mele;
cîte fete-s cu cerceĭ
toate aşteaptă să le ceiŭ. [3])

M. LUPESCU

CÎNTECE

63 Frunză verde sălcioară
dragă, dragă Mărioară,
tu la tîrg şi eu la ţară,
pe-amîndoĭ ne arde-o pară
şi-om zăcea pe prispa-afară,
tu pe-un pat, şi eŭ pe-un pat
de părinţi-s blăstămat.

* * *

64 Frunză verde iarbă neagră,

1) Zloată piatră, grindină.
2) Hîda urîtă.
3] Să le cer

peste deal în valea-sacă,
am cerut o puică dragă;
de dragă mi-a fost prea dragă,
de-o purtam cu fustă albă
şi la gît cu-o basma albă
şi cu hurmuz de cel bun
de-mi umbla badea nebun.
—Puiculiţa mea cea dragă
trece drumul nicĭ mă-ntreabă.
Nicĭ n-o rog nicĭ n-o poftesc,
eu ca dînsa maĭ găsesc.
—Frunză verde iarbă crudă,
ce facĭ, mă bădiţă, curvă,
că nu-s curva Dumitale,
nicĭ de la uliţa mare,
ci-s copilă bălăioară,
cel ce mă iubeşte, moare.
—Intru-n casă es afară
inima-mĭ sloboade pară,
întru-n casă să mă stîng
bate vîntul răŭ m-aprind.
Merg la cofă să beŭ apă
nişte lacrămĭ mă adapă.
Şez la masă să mînînc,
bag în gură cu suspin,
pun la inimă venin,
şi mă scol maĭ mult oftînd.
Şi mă rog la toţĭ cu milă
să-mĭ pue un cuţit în mînă
să-mĭ fac inimoareĭ loc,
să-mĭ ĭasă para de foc,
să-mĭ curgă sînge-nchegat,
mă cunosc că-s vinovat.
Frunză verde treĭ gutăĭ
giaba, puică, mă mîngîĭ
ca mine o să rămîĭ.
Şi cît e drumul de lat
tot îĭ de mine călcat
şi de lacrămĭ răvărsat.

Com. de I. Sion, Brăteşti

GH. GHIBĂNESCU

NOVAC. *)

65. In vremile de de mult
n-a fost puşcă nicĭ sabiĭ
pe Novac a-l prăpădi.
Sus la munte, la cerdac [1])
la cerdacul luĭ Novac,
la masă de os de peşte
bea Novac şi liboveşte; [2])
numa Gruie-ĭ supărat
nebăut şi nemîncat
cu clapul [3]] pe ochĭ lăsat.
Dar Novac îl întreba:
—Ce şezĭ Gruie supărat
nebăut şi nemîncat
cu clapul pe ochĭ lăsat?
Te-a ajuns dor de 'nsurat
au ţi-ĭ dor de Ţărigrad?
—Ba nu mi-ĭ dor de 'nsurat
că toate fetele mă bat,

*) Să se compare acest cîntec cu acel cules de d. N. Vasiliu şi publicat sub No. 19 la pag. 44. —A. G.

1) Casă.

2) Petrece cu chef.

3) Pălărie.

ci mi-i dor de Ţărigrad.
—Gruie, Gruie dragul tatei
tu-n Ţărigrad nu te duce
că vinul turcesc îi beţiu,
şi tu-i bea, te-i înbăta
turcii peste tine-or da
păgîneşte te-or lega.
Dar Gruie n-a ascultat
pe şarga şi-o cesălat,
la scară şi-o-alăturat.
pe dînsa c-o-ncălecat
şi s-o dus în Ţărigrad,
sus la birtul satului
la crîşma-npăratuluĭ;
după masă s-a băgat
şi-a cerut vin cu fiiria 1]
c-a da bani cu chivăra.
Dar Aniţa crîşmăriţa,
cătră dînsu-aşa zicea:
—Măĭ voinic, voinicule
de treĭ zile bei la birt
şi treĭ vase mi-aĭ golit
şi de bani n-aĭ pomenit,
şi treĭ vase-aĭ deşărtat,
nicĭ o para nu mi-ai dat.
—Tu Aniţă crîşmăriţă,
fată eştĭ, nevastă eştĭ ?
—Nicĭ îs fată, nicĭ nevastă
ci mi-s floare de pe mare
vîr voinicii la-nchisoare.
—De eştĭ floare de pe mare
io-s brumarul cel maĭ mare
pune-m-aş pe tine, floare,
pîră mîne-n prînzul mare
nu m-aş teme de pierzare.
Dară ea c-o ascultat
foarte rău s-o spăimîntat,
poale albe şi-o-nbrăcat,
papuci galbenĭ o-ncălţat
şi-o alergat la împărat.
Iară el cît o vedea
cîtră dînsa-aşa zicea :
—Tu Aniţă crîşmăriţă,
de nouă anĭ îmĭ crîşmăreştĭ
şi n-aĭ venit tu nicĭ o dată
atîta de spăimîntată.
Orĭ aĭ venit bani de dat
orĭ vinul ţi s-o gătat ?
—Vinul nu mi s-o gătat
şi n-am venit bani de dat ;
ci-o venit un voinicel
cu drag să priveştĭ la el :
la stat îĭ ca şi-o catană
şi la faţă ca o doamnă.
Da-ncă să vezĭ faţa luĭ !
că-i ca spuma laptelui ;
da-ncă să vezĭ ochii lui
că-s ca mura cîmpuluĭ
care coaptă la răcoare
ne-ajunsă de pic de soare;
care-ĭ coaptă la pămînt
ne-ajunsă de pic de vînt ;
da să-ĭ vezĭ sprînceana luĭ
că-i ca pana corbuluĭ !
pe din sus de gurişoară
are neagră mustecioară,
mustecioară ca de rac
de şi-o-noadă după cap.
Face nodurĭ cît pumnul
şi prîsneşte ca ursul
de ţi-i groază de dînsul.
—Te rog, pentru Dumnezeu !
să nu-ĭ spui unde şăd eu.
Acela-ĭ Gruie al luĭ Novac

1) Vadra

de treĭ orĭ ţara-o prădat
şi el de s-o mînia
şi cu mine-a face aşa.
Du-te tu 'napoĭ la birt
dă-ĭ tu vin cît a pofti
şi de banĭ nu-ĭ pomeni.
Dă-ĭ tu vin de nouă aĭ
care beu feciorĭ de craĭ
picurul şi talerul,
firea şi galbănul,
că eŭ mîne mĭ-oĭŭ mîna
şepte miĭ de Turcĭ vitejĭ
carĭ mĭ-or fi maĭ aleşĭ,
l-or prinde şi l-or lega
şi 'n temniţă l-or băga,
în temniţa cea maĭ grea
unde n'a fost rob în ea.
Gruie-a băut şi s-o'nbătat
pe-ostrele [1] măreĭ s-o culcat.
Turciĭ la dînsul vinea
vîntul părul i-l clătea
Turciĭ cu toţiĭ fugea.
S-o aflat un turc bătrîn
cu barbă de păr păgîn,
cu o şfară de matasă
împletită tot în şasă
pe cît mîna mea de groasă,
şi l-o prins şi l-o legat
în temniţă l-o băgat,
în temniţa cea maĭ grea
unde n'a fost rob în ea.
Pe de-asupra temniţeĭ
umbla Coarba croncăind
şi Gruie din graiŭ, grăi:
—Aleĭ, Coarbă, draga mea
nu ţi-a ajuta Dumnezeŭ
să-mĭ mănîncĭ tu trupul mĭeŭ
nicĭ să beĭ sîngele mĭeŭ.
—Că n-am venit eŭ de-aceea,
că m-o trimes tatu-tăŭ
să-ţĭ umblu de rîndul tăŭ.
—De eştĭ Coarbă, cu dreptate
vin-o tu pîră la mine,
ad-o coală de hârtie
şĭ-un condeĭŭ cu care scrie
ca să fac o cărticea
s'o trimăt la taica mea
s-audă de vestea mea,
că tot mînĭ pe la gustare
mă scot turciĭ la pĭerzare.
Ea 'napoĭ că o plecat
pe Novac că l-o aflat
şi la masă că şădea;
dară Coarba că-ĭ spunea:
—Da Novac, de viteaz mare
lasă prînzul la focul
şi lingura-n trăsnetul
că-ţĭ spînzură feciorul.
Pe mîne pe la gustare
îl scot turciĭ la pĭerzare.
El lingura şĭ-o aruncat,
armele şi le-o luat,
călugăreşte s-o 'nbrăcat,
şi s-o duc în Ţarigrad
către-nparatul turcesc;
către dînsu aşa zicea:
—Da 'nălţate de'mparate
am auzit cu-adevărat
că aĭ robĭ marĭ de pĭerzare
şi nu-ĭ slobod a-ĭ spînzura
pîr'nu i-i cuminica,
nicĭ slobod a-ĭ prăpădi
pîră nu i-i spovedi.
—De spovedit ĭ-oĭu spovedi

---

1) Ostroavele

dar tot nu-ĭ-oiŭ slobozi.
Novac la temniţă vinea
cu pumnul galbenĭ zvîrlea,
turcii cu toţiĭ strîngea,
Novac la temniţă vinea
şi cu Gruie că grăia :
Gruie, Gruie fătul mieŭ
n'aĭ ascultat sfatul mieŭ
şi te-o bătut Dumnezeŭ.
Iĭ bate tu marginile
orĭ îĭ bate mijloacele?
—Ba oiŭ bate mijloacele.
—Gruie, Gruie fătul mieŭ
tu eştĭ mîncat de robie
nu mă pot bizui ţie.
Iĭ bate tu mărginile
c-oiŭ bate eu mijloacele.
Pe unde Gruie mergea
uliţa-napoĭ rămînea.
Pe unde Novac mergea
puştă [1]) 'n urmă-ĭ rămînea.
Intr-un ceas şi jumătate
n-avea cu cine să bate.

Auzit de la I. Popovici care o ştie de la un Brăilean.

Staresilţa (Botoşani) RAUL STAVRI

66 Frunză verde iarbă neagră,
Savastiţă dragă,
limba-n gură mi se leagă
Savastiţă dragă [2]]
c-un fir de matasă neagră.
Vin'dragă şi mi-o desleagă,
şi-o desleagă cu limba,
să-mĭ potoale inima.

***

67 Peste deal la răsărit,
s'aud goarnele cîntînd
şi dobele răsunînd,
căpitaniĭ comandînd.
Of, saraciĭ de flecăĭ,
cum vă strînge de pe văĭ,
cu primarĭ, cu vătăjeĭ,
şi vă duce d'inapoĭ,
şi vă tunde ca pe oĭ,
şi vă dă păru-n gunoiŭ.

***

68 Frunzuliţa miez de nucă,
vin panduriĭ să mă ducă,
într-un mijloc de oraş,
să-mĭ fac slujba-n calaraşĭ.
Imĭ las casă, îmĭ las masă,
îmĭ las nevastă frumoasă,
cu doĭ copilaşĭ rămasă.
Roagă-te la Dumnezeŭ,
pînă ce-oiŭ veni şi eŭ.
—Eŭ lepăd copiiĭ jos,
şi mă duc pe drum în jos,
la mămuca, la tătuca,
c-acolo trăiam maĭ bine,
mîncam pîne şi masline.
Dar la tine ce mînînc?
Mămăligă de treĭ zile,
of, bărbate vaĭ de tine.

Dolhasca (Suceava) T. C. IONESCU

1) Puştiu
2] Se repetă după fie-care vers.

69 Frunză verde trei lăptuce
ah! m-aș duce, m-aș tot duce,
dară mi-i calea în cruce
și nici că mai pot răzbate
de neagra străinătate.
Amărît sufletul meu
ca un șerpe în dudău ;
și cînd merge prin otavă,
îi curge din gură-otravă.
Ș-așa-mi vine une-ori,
să beu otravă, să mor ;
dar iar stau și mă gîndesc,
la ce să mă otrăvesc
sufletu să-mi prăpădesc,
că am zile să trăesc
pe lume să mă muncesc
și să mă mai chinuesc.

***

70 Frunză verde trei zmicele
nu te mai însura vere,
că m-am însurat si eu
ș-am luat un lucru rău.
Bată-te crucea nănaș
cu cine mă cununași ?
Cu propeaua gardului
cu urîta satului.
Nici nu-i cap de legătoare
nici trup de încingătoare,
numai urîtul cel mare.
Bată-te pustia noroc,
că te-am pus sub oboroc.
Cînd îmi văd urîta-n casă
mare boală-mi intră-n oasă.
De urît mă duc de-acasă,
și urîta nu mă lasă.
De urît mă duc la Prut
și urîta după gît.
De urît mă duc în tindă
și urîta-i scris în grindă.
De urît mă duc în lume
și urîta după mine.
Fugi urîte de la mine
c-oiu lucra și pentru tine.
Dă-te urîto 'ntr-o parte,
c-oiu aduce ș-a ta parte.
Și muncesc cu mare ah,
pîn-ce pic la pat și zac.
Și nu zac nici de un rău,
numai de urîtul tău.

Calinești [Botoșani] GR. GHEORGHIU

---

71 De la una pân-la două
mi-am făcut draguste nouă.
De la una pan-la trei
mi-e dragustea cu temeiu.

***

72 Dumnezeu să te ferească
de dragustea fomeiască,
că dragustea fomeiască
te uscă, te face iască,
te bagă-n boală cîinească

***

73 Proastă minte ce am d'avut,
d'am dat dragustea-nprumut
ș-acum cu ochii mă uit.
Ș-aș da mită și-aș da plată,
să mai văz dragustea dată,
să iubesc ca altă dată.
Ș-aș da mită ș-aș da bani,
să mi-o iau de la dușmani.

***

74 Ce-mi e drag în lumea asta :
numaĭ calu şi nevasta.
Calu mă călătoreşte,
nevasta mă premeneşte.

***

75 Nevasta care iubeşte,
spală noaptea şi cîrpeşte
şi ziua se premeneşte,
-la horă se fandoseşte,
din cîrciumă nu lipseşte.

***

76 Busuioace nu te aĭ coace,
şi sămînţă n'aĭ maĭ face,
că din sămîncioara ta
s-a scocioĭrît dragostea.

***

77 De-aĭ fi om, mi te-aĭ pri-
cepe
dragostea din ce se 'ncepe.
Din inele şi din bete,
vara din busuioc verde.

***

78 Cine-ĭ om şi vra să ştie
dragustea nu e moşie,
ca să mi-o eĭ cu chirie.

***

79 De ţi-ar fi firea'ntr'o fire,
te-aĭ iubi numaĭ cu mine ;
dar ţi-e firea'n multe părţĭ,
te iubeştĭ cu cine poţĭ.

***

—80 Dumbrăviţă, dumbrăvea
lasă-mă la umbra ta,
să staŭ cu mîndruţa mea,
să fac draguste cu ea.
—Nu te las la umbra mea,
că ţi-e mîndra tinerea
şi facĭ păcate cu ea.
Şi poate mi-o cădea frunza
şi mi-o vesteji ĭarba.
Ce folos de umbra mea
că v-aţĭ drăgostit la ea.

Ştefaneştĭ (Vîlcea)

T. BĂLĂŞEL

81 Ş-am zis verde treĭ zmicele
măĭ mîndruţă măĭ,
asearà ţ-am dat inele
măĭ mîndruţă, măĭ,
ş-acum te văz făr de ele,
eu te-ntreb ce le ai făcut
şi tu-mĭ spuĭ că le aĭ perdut.
Şi am zis verde treĭ costreĭ
aseară ţi-am dat cerceĭ
ş-acum te văz făr de eĭ.
Eu te-ntreb ce i-aĭ făcut,
şi tu-mĭ puĭ capu-n pămînt.
Şi am zis verde sălcioară
unde o fi neica diseară,
e la Mislea-n gărdioară.
Ş-am zis verde şi-o lalea
puşca şi cu raniţa
pe ce braţe s-or culca
ce guriţă o săruta
o fi dulce ca ş-a mea
orĭ amară ca fierea

Valea Lungă (Vlaşca)

82 Am zis verde ş-o sipică
Ionică [1])
cine şueră pe luncă?
—Maria cu Ionică gura mică
cu talia subţirică.
—Zi la naiba să se ducă
că mă lasă făr de muncă
şi făr de parale'n pungă

*
* *

83 Ş-am zis verde sălcioară
Mariţico, Marioară
căci n-aï tindă şi cămară
să mă găsdueştĭ diseară.
Ş-am zis verde de cos treĭ
ba am tindă şi bordeiŭ
sa găsduesc doi şi treĭ;
bordeiul cu pari de teiŭ
mi-e teamă ca să nu pieĭ
cu porumbu nesăpat
cu orzu netreerat
cu griul nesecerat
cu meiul nevînturat.

Ungureni (Vlaşca) I. V. CĂLIMĂNESCU

84 Ş-am zis verde ş-o lalea
cînd eram în floarea mea
sburam ca o turturea,
tăiam calul cu scara
piciorul trăgătoarea
aplecîndu-mă pe şea
să ïau măndriĭ o viorea;
viorea de peste munţĭ
tu mîndro să nu maĭ uiţĭ
d-ale noastre vorbe dulcĭ.
Ş-am zis verde matostat
dă m-aş vede cu barbat
nu m-aş maĭ da jos din pat
aş sta tot pe sărutat,
sărutat şi pe muşcat.

Ungureni (Vlaşca) A. TOMESCU

IORGU IORGOVAN

85 Frunză de urmuz,
sus pe Cerna'n sus
mulţĭ voinicĭ s-a dus
şi toţĭ aŭ repus;
numaĭ mĭ-a rămas,
Iorgu Iorgovan,
fecior de mocan,
pe cal pe cărlan,
cărlăior d'un an,
de copil sărman.
Şeuliţa luĭ
ţasta smeuluĭ;
chingulița luĭ
două năpîrcele
de drăguţ de ele,
de coade nodate
de gurĭ încleştate
de străinătate;
frîuleţul luĭ
doĭ bălăureĭ,
de coade'nodaţĭ
de străinătăţĭ.
Frunză ş-o lelea
Iovan ce-mĭ facea?

[1]) Se repetă după fie care vers

la Cerna mergea
și-ast-fel îi vorbea.
—Cerneleo, Cerneleo
soru-mea Cerneleo,
moae-ți talazul,
perde-ți urletul,
să încerc vadul
eu cu cîrlanul;
și să îmi vînez
ciute ciuteioare,
paserî gălbioare,
că-s dulcî la mîncare
și ușoare la purtare.
Cerna p'aia parte
de străinătate.
—Iovane, Iovane!
du-te maî la vale
la coadele mele,
că sînt mărunțele
și răvărsățele,
de drăguț de ele,
să trecî tu prin ele.
Frunză ș-o lalea,
Iovan asculta
la vale mergea
apa o trecea.
Vîna ce vîna:
ciute ciuteioare,
paserî gălbioare,
da din întîmplare
și d'o fată mare.
Fata-î grăia:
—Iovane, Iovane!
nu ț-o fi păcat,
cîinilor m-aî dat;
cîiniî și curcaniî
așa-mî vor dușmaniî.
Da știî, orî nu știî:
că ne-am luat dragî
din ziua de paștî,
și eu am fugit
de-am sălbătăcit,
de rușinea ta,
și de-a maică-ta.

Fișcălia (Vâlcea) G POPESCU

86 Ș-apoî doina și doina
frunzișoară odolean
toată lumea-i dintr'un neam,
numa eŭ pe nime n'am,
nicî n'am mumă, nici n'am tată
nicî soție ca să-mî placă,
îs o pasere stricată,
n'am nicî frați nicî surorele
pare că-s picat din stele,
nicî n'am frați și nicî surorî
pare că-s picat din nori;
numa negri streineî
ce-mî pitrec lumea cu eî.

Auzit de la Anisia Dîrja din Neagra Șarului, Suceava.

***

87 Legea ta de codru des
că mie mi s-o ales;
că din tine n'oiŭ să es
nicî calare, nicî pe gios
numai cu palușu scos.
Ș-apoî legea ța răchită
cînd te-aș mai videa'nfrunzită
să-mi pun cureaua la flintă,
să-mî iau flinta de-a spinare
să apuc pe Olt la vale.
Oltule, cine turbat,
ce viî mare turburat
și cu sînge-amestecat,

ş-aducĭ lemne şi butucĭ
şi căpestre de caĭ murgĭ
şi capete de voinicĭ?

***

88 Sus la vîrfu munteluĭ
cîntă-un puiŭ a cuculuĭ
aşa cîntă de cu jele
de gîndeştĭ că Jiul piere,
aşa cîntă de cu dor
de-o fată şi cu-n ficior
cînd l-aud de jele mor.
Ficioru s-o îmbolnăvit
din gură aşa mi-o vorbit:
—Tot cu maica şi cu nene
şi cu fraţi cu surorele
s-au sfîrşit zilele mele;
vă rog fraţi şi voĭ surorĭ
că văd bine că eŭ mor,
pe mine să mă'ngropaţĭ
la uşa altaruluĭ.
Din mormîntul mĭeu a creşte
creangă verde de doĭ merĭ
cu condeiŭ cu călămarĭ.
Puica mea cînd a muri
pe dînsa să-mĭ o'ngropaţĭ
la uşa bisericiĭ;
din mormîntul eĭ a creşte
creangă verde de alămîe
cu masă şi cu hărtie
şi-or şidea domniĭ şi-or scrie
cărticică'ncornorată
ca prin ţărĭ să mi-o trimată
ca să vadă lumea toată
c'a fost dragustea curată.

***

89 Frunză verde ş-o lalea
numaĭ eŭ la maica mea,
maica mea de multă-avere
mă ţinea de mîngiere.
Cînd a fost la măritat,
s-a ales un blastamat
tot aşa s-a lăudat
că-ĭ ficior de om bogat.
Părinţiĭ s-o bucurat
şi pe mine că m-o dat,
el a fost slugă turcesc
greŭ in lume să trăesc.

***

90 Cînd iĭ frunza'n doi banĭ micĭ
plinu-ĭ codru de voinicĭ;
cînd iĭ frunza'n doi bani mari
plinu-i codru de talharĭ;
cînd iĭ iarba cît acu
frunzulica cît banu
tot voinicu-ĭ ca fagu.
Dar la fagu cel mai mare
zace un paşă de lungoare
şi cu puica de-a picioare;
iar puica aşa mi-ĭ zice:
—Iubitu meu păhărel
dragu mĭeu ibovnicel,
ori tu morĭ, or mi te scoală,
orĭ îmĭ dă şi mie-o boală
c'amu eŭ m-am îngrozit
perinuţele mutînd,
cînd la umbră cînd la soare
şi tu n'ai loc de-aşezare.
El din gură aşa-mĭ vorbea
—Iubita mea păhărea
draga mea ibovnicea,
eŭ atuncĭ m-oiŭ îndrepta
cînd tu mie mi-ĭ aduce:
mure coapte'n postu mare

bulz [1]) de caş la bobotează,
sloiŭ de ghiaţă'n miez de vară.
Ea din gură aşa vorbea :
—Iubitul meŭ păhărel
ori îĭ fi, orĭ îĭ muri
de-acestea nu ţi-oiŭ găsi.
El din gură-aşa-i zicea :
—Iibita mea păhárea
draga mea ibovnicea,
mare eştĭ, puţin pricepĭ :
mure coapte ţi-s ochiĭ,
bulz de caş ţi-i inima
sloiŭ de gheaţă ţi-ĭ gura
că mă mîngiĭ cu dînsa.

(Auzite de la Gh. Runcanu în Neagra Şaruluĭ, Suceava)

S. MIHAILESCU

Medicină Populară

Boalele ce cunoaşte poporul şi chipul cum le lecuesc babele

XI ORBALŢUL

Orbalţul e o boală ce să arată maĭ ales la cap ; ea provine din senin (adecă fără pricina], avîndu-l fie-care. Cînd cine-va are orbalţ, i să umflă capul grozav şi durerile sînt nesuferite ; adese orĭ nicĭ ochiĭ bolnavuluĭ nu să văd din pricina umflăturei. Orbalţul ţine multă vreme dacă nu să caută. Două-s leacurile contra orbalţuluĭ : întăiul e legăturĭ orĭ oblojele cu *bobovnic* [2]) pisat şi pus pe unflăturĭ şi celalalt este descîntecul.

Descîntecul să face în făină de popuşoĭ, cu un cuţit; făina descîntată să moae cu apă neîncepută, să pune pe-o petecă şi să leagă la capul bolnavuluĭ. Iata şi descîntecul de orbalţ :

Purceseiŭ de-a casă
pe cale, pe carare
pe drumul cel mare,
mîndru şi frumos ;
cînd o fost la miez de cale
mi-o eşit orbalţu-n cale.
Orbalţ verde
orbalţ albastru
orbalţ roş
orbalţ galbăn
orbalţ alb
orbalţ naramgiŭ

1) Bulz. Boţ de caş inainte de a fi scos din strecătoare.

2] Bobovnicul e o burueană ce creşte prin apă de topliţă, saŭ prin gîrlele de isvor Frunza luĭ e rotundă şi groasă.

orbalţ negru
orbalţ ghivergiŭ
orbalţ de 9 neamurĭ
orbalţ de 9 felurĭ.
Nimene în lume nu m-o auzit
numaĭ Maica D-luĭ
din poarta ceruluĭ.
Eŭ şedeam şi mă căinam
şi mă văinam.
Maica Domnuluĭ
din poarta ceruluĭ m-o auzit.
scară de aur ş-o făcut
şi la mine s-o coborît
şi m-o întrebat :
—Ce te căinezĭ, ce te văinezĭ ?
—Cum nu m oiŭ văina
cum nu m-oiŭ căina
c-am purces de-acasă
mîndră şi frumoasă ;
cînd o fost la miez de cale
mi-o eşit orbalţu'n cale
de mînĭ, de picioare luatu-m-o
la pămînt datu-m-o !
Maica D-lui o zis :
—Nu te văina, nu te căina [1])
că eŭ ţie ţ-oiŭ trimete
nouă fete cofete
cu nouă hîrleţe
cu nouă sepe
cu nouă greble
cu nouă mături
cu nouă cuţite ;
cu hîrleţul l-oiŭ sapa
cu sapa l-oiŭ lua
cu grebla l-oiŭ grebla
cu mătura l-oiŭ mătura,
cu cuţitul l-oiŭ scobi
din crieriĭ capuluĭ
din faţa obrazuluĭ
din mînĭ, din picioare
din piept şi de sub piept ;
cu cuţitul l-oiŭ scobi
cu mătura l-oiŭ mătura
cu grebla l-oiŭ grebla
cu sapa l-oiŭ lua
cu herleţul l-oiŭ sapa
să rămie G. curat luminat
cum maică-sa l-o lasat.

XII DE MUŞCĂTURĂ DE ŞERPE

Muşcătura de şerpe aduce moartea; cu atît moartea-ĭ maĭ repede cu cît şerpele-ĭ maĭ veninos. Aspida, vipera, năpîrcele, şerpiĭ negri cari-s astfel că nu-ĭ primeşte pămîntul, răĭ ce-s, sînt şerpiĭ ceĭ maĭ veninoşĭ; de şerpiĭ de casă cari-s vineţi orĭ albĭ cu urechele galbene nu muşcă dacă le daĭ pace.

De muşcătura de şerpe nu scapĭ de cît prin descîntece.

Descîntecul să face de unele descîntatoare în tărîţe, de altele în apă neîncepută, ĭar de altele în usturoiŭ cu leuştean. Orĭ în ce s-ar descînta, ĭată ce să zice:

1] Aci se spune numele bolnavului

I.

Istiţă peştiţă
prinsă de peliţă
peliţa de os
os de sănătos ;
lemn de tufă [1])
în patru despicat
în pulbere aruncat
cine ţ-o adus vestea
să-ţĭ bee veninul.
saŭ

II

Ederă pestriţă
prins-au de peliţă.
peliţa prins-aŭ de os,
os sănătos
cine i-a duce vestea
soarbă-ĭ veninul
şi-ntr-un ceas să fi sănătos
şi curat şi luminat
cum D-zeu l-o lasat.
Descîntec de la mine,
leac de la D-zeŭ.
saŭ

III

Sus în ceriŭ tună
pe pămînt fulgeră.
iciţă pestriţă
de peliţă prinsă,
prinsă de os
osul sănătos,
să-ĭ pice verinul jos.
Cine a auzi povestea
să-şĭ bee apa,
şerpele să-şĭ bee veninul.
Descîntecul de la mine
leac la D-zeu sfîntul.

XIII POHOELELE

Pohoelele să fac la ochĭ; ochiĭ celuĭ cuprins de pohoele sînt curaţĭ. Pohoelilor li se maĭ zice şi *perdea*. De pohoele greŭ găseştĭ leac. Lapţiĭ (ficaţiĭ] de mîntuşĭ [2]] cîte-o dată fac bine bolnavilor. Pohoelele provin din cauza omuluĭ că să jură pe ochĭ. Pentru pohoele n'am putut afla descîntece.

XIV ALBAŢA

Albaţa să face tot la ochĭ, cînd te dor timp îndelungat. Ea să vindecă orĭ cu lapte din ţîţile femeilor curate, întrebuinţat timp îndelungat, orĭ cu albuşĭ de oŭ copt bine peste care să presară peatră vînătă arsă în foc şi mărunţită bine. De albaţă sînt şi descîntece.

XV ULCIOARELE

Ulcioarele să fac pe genele ochilor ; pricina lor este că te uiţĭ pe fereastră de aproape. De ele scapĭ uşor ; n'aĭ de

1] Tufă sau alun
2) Un peşte.

cît să le frigĭ cu coada lingureĭ înfierbîntată în foc, orĭ cu un fund de ulcior [1]). orĭ să le stupească un mezín [2], şi eştĭ scapat de ele.

XVI GÎLCELE

Gîlcele să fac la gît printre vinele gîtuluĭ; ele să nasc cînd umbli prin frig. Gîlcele să tămădue în multe felurĭ: orĭ le ungĭ cu unt-de-naft şi le frecĭ bine, orĭ le ungĭ cu fiere de porc, orĭ cu măduvă din falca porculuĭ, saŭ puĭ la gît mămăligă caldă şi crudă, peste care să pune unt-de-naft, orĭ untură de porc; aşa făcînd ele să moare şi dispar.

De gîlcĭ poţi scapa şi prin descîntece; iată un descîntec de gîlcĭ.

O venit nouă cocostîrcĭ
ş-o luat nouă gîlcĭ;
o venit opt cocostîrcĭ
ş-o luat opt gîlcĭ;
o venit şepte cocostîrcĭ
ş-o luat şepte gîlcĭ;
o venit şese cocostîrcĭ
ş-o luat şese gîlcĭ;
o venit cincĭ cocostîrcĭ
ş-o luat cincĭ gîlcĭ;
o venit patru cocostîrcĭ
ş-o luat patru gîlcĭ;
o venit treĭ cocostîrcĭ
ş-o luat treĭ gîlcĭ;
o venit doĭ cocostîrcĭ
ş-o luat două gîlcĭ;
ş-o venit un cocostîrc
ş-o găsit numa o gîlcă
cît un fir de mac
în patru despicat
în pulbere aruncat;
G. să rămîe curat, luminat
cum D-zeŭ sfîntu l-o lasat.
Descîntecu de la mine
leacu de la D-zeŭ sfîntul.

In timpul cît să zice discîntecul, gîlcele să freacă cu stupit.

Descîntecul să face dimineaţă pînă a nu mînca nimic, pe nespalate; să zice descîntecul de treĭ orĭ.

XVI VIERMI ÎN CAP

Din durere mare de cap, omul poate să capete *viermĭ în cap*. Cînd omul are viermĭ în cap, durerile ĭĭ sînt atît de grozave, în cît i să pare că i să desface tidva capuluĭ.

1) Ulcioru e un fel de oală lungăreaţă în care să pune lapte.

2) Mezin or mezină e cel din din urmă copil al omuluĭ. Luĭ i să dă darul de a tămădui bolnavij prin descîntece.

Nicĭ un leac nu-ĭ prieşte în asemenea caz, numaĭ babuca îĭ poate face bine.

Viermiĭ din cap să scot cu meşteşug, pe urechĭ. Cel ce face treaba asta trebue să fie cu mare bagare de samă ca să nu vatăme cum-va urechea celuĭ bolnav.

Viermiĭ din cap să scot aşa :

Să ieŭ *beşicurĭ* [1]) să uscă bine şi să pisează mărunt ; să fac turtiţe de ceară galbănă cu care să întinge în praful eşit din sfarmarea beşicurilor. Din ceară să fac turtiţe.

Să ia apoĭ un blid, orĭ strachină, să borteşte în fund şi să pune în borta aceea o ţevie de cele de la pînză şi să bagă în borta blidului. Să pun în foc şese pietricele de să înfierbîntă. Blidul să aşază pe o lespede cu gură în jos ; sub blid, cînd pietrele-s ferbinţĭ să aşează cîte-o petricică, peste care să pune cîte o turtiţă de ceară amestecată cu beşicurĭ.

Omul bolnav pune atuncĭ ţevia în ureche, ca fumul ce va eşi din ceara cu beşicurile să meargă în ureche. Fumul mergînd în cap, omoară viermiĭ şi eĭ cad pe lespede sub strachină, pe ţevie. Antăloaea, una din doftoroaele Broştenilor, de la care am cules leacul acesta, spunea: »chiar alalta-erĭ mie mi-am scos 35 vermĭ din cap, osebit de ceĭ ce au ars.« Luĭ Ungurenaşu, un sătean din Broştenĭ, i-a scos altă dată peste 100.

Ca să poţĭ scoate toţĭ viermiĭ, întrebuinţezĭ 5 sau 6 turtiţĭ de ceară ca maĭ sus.

Cum aĭ scos viermiĭ din cap, durerea dispare şi te facĭ sanătos.

XVIII MUŞCĂTURĂ DE CONOCHIFTIRIŢĂ

Conochiftiriţa e o gujulie ce trăeşte pe la locurĭ băhnoase şi grase ; ea e foarte primejdioasă. Pe lîngă stricăciunea foarte mare ce face în grădinĭ, ea poate să muşte şi pe om. Vaĭ de omul muşcat de ea, că leac nu maĭ are ;

---

1) Beşicurile sînt nişte fructe ale unoĭ plante ce creşte prin multe locurĭ de cîmp. In Spătăreştĭ (Suceava) pe coastă la I. Broască, pe la Pivniţă să fac beşicurĭ necesare babelor la scoatera vermilor din cap. La Bicaz județul Neamț, încă sînt.

îndată să umfla ca o bute şi moare în dureri nesuferite.

Dacă ar fi cu putinţa ca omul să treacă prin borta prin care întră osia carului în butucul roţiĭ, saŭ să numerĭ un stambol de mac orĭ de năsip, nu maĭ atuncĭ aĭ avea leac pentru muşcătura de conochiftiriţă.

XIX PĂDUCELUL

Păducelul să face în talpa piciorului la ceĭ ce umblă disculţĭ. El aduce o mîncărime atît de grozavă în cît cel ce are, îĭ vine să pue piciorul pe foc.

De păducel scapi greŭ. Măcieşul înferbîntat în foc şi pus pe el să-l ardă, te scapă. Pădureţele coapte şi puse pe el ferbinţĭ, încă-s bune.

(Va urma) M. LUPESCU

DESCÎNTECE

DE PLÎNSORI

Cînd copilul plînge noaptea şi nu să poate odihni, e strîns şi are plînsorĭ; atuncĭ o babă care descîntă orĭ mama copiluluĭ dacă ştie, îĭ face de plînsorĭ. Şi anume: seara, cînd asfinţeşte soarele, ia copilul în braţe, ese cu dînsul din casă şi să duce în ogradă. Acolo să prepară de treĭ baligĭ de cal şi întorcîndu-să cătră asfinţit, ia pe rînd cîte una din aceste treĭ baligĭ, o învîrte de treĭ orĭ pe de asupra capului copiluluĭ zicînd aşa:

Soarele după deal, strînsul şi plînsul cutăruĭ (numele copiluluĭ] *în baliga asta de cal;* îl atinge cu dînsa peste frunte, asvîrlind-o cătră asfinţit. Aşa să face cu toate acele treĭ baligĭ de cal.

Acest descîntec să repetă în treĭ sărĭ de-a rîndul şi copilul să face bine, scapă de plînsorĭ. Acest descîntec se face la soare.

Unele femeĭ rele la inimă, care nu să gîndesc la păcat, fac de plînsorĭ la alte femeĭ cu copil mic, ori la orĭ ce altă casă chiar şi fără de copil. Ast-fel: ia copilul în braţă şi treĭ boţurele de mămăligă, ese afară şi să întoarce cătră

o casă, încotro vede lumina la fereastră, ia pe rînd cîte unu din aceste trei boțușoare de mămăligă, întinde mîna către ferastra casei cu lumina zicînd așa:

»Cutare ?»[numele copilului) vezi luminița aceea ? Tot ea respunde : o văd mamă.

—Du-te acolo și-ți încălzește mînuțele și tălpuțele, lasă-ți strînsul și plînsul, ia-ți somnul și hodina și vin la mama și te culcă, și dormi ca mielul la oae.-Il atinge în frunte cu boțul de mămăligă asvîrlindu-l către casa aceea. Așa să repetă de trei-ori cu fie-care din acele trei boțuri de mămăligă în trei seri de-a rîndul și copilul să face bine. Dar plînsorile fiind trimise acolo la casa aceea, ei nu mai pot avea somn și odihnă, nu pot dormi în nopțile acelea. De aceea femeile de la țară, cari au copii mici, cum înserează și aprinde lumînarea sau lampa, pun țoluri pe ferești, ca să nu să zărească lumina de afară spre a nu le trimite cine-va plînsori, căci copilul atunci toată noaptea plînge și n'are somn.

Hociu (Suceava) R. MARINESCU

DE BEȘICA CEA REA

III.

—Unde vă duceți voi două fete cu sapele pe spate, cu mînicile suflicate ?

—Ne ducem la acel măr roș, din vîrf să-l uscăm, din rădăcină să-l săpăm.

—Nu vă duceți la cel măr roș; ci vă duceți la cutare om, săpați beșica din rădăcină, de vîrf o uscați, ca să nu rămîe cît un fir de mac în patru despicat, peste mare aruncat.

Să ia o leacă făină de popușoi, se udă cu apă neîncepută, se amestică cu un fir de usturoiŭ și să leagă buba după ce o descîntă de trei ori în șir.

Găinești (Suceava) P. HERESCU

DE GUŞĂ

I.

Cînd esă curcubeul, freacă guşele cu mîna zicînd :

Curcubeŭ, beŭ
bea de unde-ĭ bea
bea din guşa mea.
Guşa ta cît o ulcică
guşa mea cît o mărgică.

II.

Purcede guşele pe cale
carare ;
da o treţă
o căţă
înaintea lor eşĭ
şi aşa le prinde
de icre le curge ;
vinele sacă
şi guşele rămîn
cît un fir de mac
în patru despicat,
peste Mare aruncat.

Găineşti (Suceava)

P. HERESCU

DE APUCĂTURĂ

Leoaica şi smeoaĭca
a umblat din casă în casă
ş'a umblat din masă în masă
pănă a găsit uşa descuiată
şi fereastra destupată.
A găsit pe (. . .]
carnea i-a sdrobit
sîngele i-a sorbit.
Maica precistă a auzit
a venit cu gura căscată
cu limba lasată
cu ochiĭ stîlchiţĭ
cu dinţiĭ rînjiţĭ,
de mîna dreaptă l-a luat,
in sfîrcul mări l-a aruncat,
de toate răutăţile l-a scuturat.

DE ÎNTÎLNITURĂ

Cu întîlnitură din carare
din osteneală
din călcătură
din spăimîntătură
ceas răŭ de cu seară,
din cărare
din cîntarea cucoşilor
din aşezămîntul oamenilor.
Eşĭ tu nemernicule
şi să te duci p'o cărare părăsită
la o salcie prăsădită
că te aşteaptă cu masa întinsă

cu paharele pline
că acolo e bine.

Auzită de la baba Ileana Didu din comuna Grindu jud. Ialomiţa

DOBRE STEFĂNESCU

DE MUŞCĂTURĂ DE NEVĂSTUICĂ

Să ia piele de nevăstuică, o moae în apă ne începută, spală rana şi o leagă cu aceea piele după ce zice;

Dediţă pestriţă
muşcă de peliţă;
peliţa-i de os
să fie de folos.

Găinoşti (Suceava)

P HERESCU

DE ALBEAŢĂ

Prea sf. maică
sfîntă Marie, Marie,
s-a pornit I . . . de-acasă,
sănătos, gras şi frumos;
s-a pornit pe cale,
pe cărare
s-a'ntâlnit cu albeaţă
albeaţă prin potcă
albeaţă prin diochi,
albeaţa s-a pus pe ochi;
şi I . . a început
a se văita,
a se văicara,
a se căira,
şi nimenia nu-l auzia,
numai maica D-luî
din portiţa ceruluî.
—Ce te plîngi?
ce te văicărezi,
ce te căirezi?
—Iată m-am pornit
de la casa mea
şi de la masa mea,
pe cale, pe carare
sănătos, gras şi frumos;
şi m-am întîlnit cu albeaţă,
albeaţă prin potcă,
albeaţă prin rehnă
albeaţă prin strîgare
albeaţă prin diochiŭ
albeaţa s-a pus pe ochi.
Maica Domnuluî a văzut
şepte fete, cu şepte hîrleţe,
cu şepte ştergare,
şi le-a întrebat:
—Unde mergeţi fetelor
cu hîrleţele
şi cu ştergarele?
—Ne ducem la fintîna lui Iordan
cu hîrleţele s-o rînim
cu ştergarele s-o ştergem.
—Maî bine vă duceţi
la ochi la I . . .
cu hîrleţele albeaţa
o rîniţi,
şi cu ştergarele
o ştergeţi,

și lasați pe I . . .
luminat, curat
ca D-zeu sfîntul
care l-a lasat,
ca argintul cel curat;
dea D-zeu să-ĭ fie de leac.

Prenteștĭ (Sucoava)

V RADOVICI

Superstițiĭ

62.) Cu spatele înapoĭ să nu mergĭ că rîde dracul și plînge Maica Domnuluĭ.

63]. Cu cuțitul asupra altuia să nu te răsteștĭ, că fuge îngerul de tine [1])

64). Cînd botezĭ copiĭ, să le daĭ fașă [2]] lungă.

65]. Cînd scapĭ mîncarea din mînĭ, aĭ un neam flămînd.

66]. Cînd te mînîncă nasul, aĭ să plîngĭ, orĭ are să-țĭ fie ciudă de ceva.

67 Cînd hainele le îmbracĭ pe dos, are să te bată cine-va orĭ aĭ să aĭ sfadă cu cine-va: calcă sumanul in picioare și nu țĭ să va întîmpla nimic.

68). Cînd te mînîncă palma stîngă aĭ să ieĭ banĭ, ĭar cînd te mînîncă cea dreaptă, aĭ să daĭ.

69). Cînd îțĭ aprinzĭ țigara și pîrîe chibritul, veĭ lua banĭ.

70). Cînd te scuipĭ pe haine fară voe, de unde nu gîndeștĭ aĭ să ieĭ parale.

71). Cînd cămeșa mortuluĭ să greșește prea lungă, are să maĭ moară cine-va din acea casă.

72). Pe cine strigă bolnavul cînd e aproape să moară, acela va murĭ îndată după el,

73). Cînd s-a duce în genunchĭ să bea apă de unde bea și curcubeul, de va fi fată flăcău să va face, iar de va fi flăcău să va preface în fată.

74). Curcubeul este brîul luĭ D-zeŭ.

---

1) Sătenii au credința ca fie-care suflet are pe lîngă el un înger care-l apără de rele; cînd săteniĭ fac răutățĭ și maĭ ales cînd să răsteşte (adică voeste a da, ridicînd mîna] cu cuțitul, îngerul se departează de om.

2) Fașa e ața cu care să leagă copiĭ cănd ĭĭ înfașă.

75). Cine are guşă, cînd vede primavara pentru întăia oară curcubău să iee un ac orĭ un os şi să se bată cu el peste guşă zicînd:

Curcubău! de unde bei
Bea din guşa mea

76). Cînd auzĭ primavara tunînd întăia oară, să dai în cap de treĭ orĭ cu un fier orĭ cu o peatră şi să zicĭ:

— Tunu ca ciurul
capu ca fierul.

77). Cine are guşă, sîmbătă sară, cînd toacă popa de vicernie, să ĭee un băţ de alun, să se bată peste gură cu el de treĭ orĭ, dacă vrea să-ĭ treacă, şi să zică:

Popa toacă
guşa sacă.

78). Cine să scaldă în Vinerea sacă (vinerea din naintea paştelor) înainte de a răsări soarele, acela nu maĭ are boale în oase.

79). Cine spre ziua de Bobotează stă de priveghiu noaptea, vede cerurile deschizîndu-se şi orĭ ce-ar cere i să dă de D-zeu.

80). Cînd splina porculuĭ e maĭ groasă la un capăt ca la celelalt, iarna va fi maĭ grea orĭ la început orĭ la sfîrşit; dacă e tot una de groasă, ĭarna va fi de o potrivă în toată vremea.

81). Dacă stricĭ cuibul cocostîrculuĭ de pe casă, el îĭ dă foc.

82). La sf. Andreĭ umblă strigoiĭ; ca să scapĭ de eĭ trebue să ungĭ casa pe la uşĭ şi fereştĭ cu usturoiŭ.

83). Cînd es broaşte şi rîme prin ogradă, va vremui.

84). Cînd sălbătăciunele intră în sat ziua, nu-i a bine.

85). La cîne să nu daĭ mamaligă caldă, că turbă.

86). Pe fereastră nimărui să nu daĭ de mîncare, că turbă

87). Femeeĭ îngreunate să nu-ĭ grăeştĭ de mîncărĭ bune, că pierde.

88). Cînd tună, puşcă sf. Ilie după dracu.

89). Cînd tună şi fulgeră să nu ţiĭ mîţă şi cîne în casă că s-ascunde necuratul în ele.

90). Cînd bate piatra, înfige toporul în pămînt că-ĭ bine.

91). Orĭ ce lucru să-l începĭ lunea, miercurea, joia şi vi-

nerea; marţa şi sîmbăta sînt zilele morţilor şi orĭ ce lucru veĭ începe in ele, nu es la capăt bun.

92). De omu roş, spîn şi însămnat, să fugĭ cît iĭ trăi.

93.) Lucrurĭ îngemanate să nu mîncĭ, că facĭ copiĭ gemenĭ.

94). Cînd femeea pune pînză, de-ĭ întră întăiŭ barbat în casă, are să-ĭ ajungă urzala.

95). Cînd voeştĭ să scapĭ de şuhărie (gutunar) sărută pe cine-va in spate fără să ştie, şi scapĭ.

96). Cînd porneştĭ în cotro-va, să nu te întorcĭ că nu-ţĭ merge bine.

97). Cînd te muţĭ dintr-o casă'n alta, să n-o leşĭ nemăturată şi negrijită, că te blastămă.

98). Mîţa să n'o ieĭ cu tine cînd te muţĭ în alta casă că ieĭ sărăcia.

99). Mămăliga şi pînea să n'o calcĭ în piciore, că-i pacat.

100]. De veĭ mînca de 7 orĭ hrean, te curăţĭ de pacate ca cum te-aĭ împărtăşi.

101). Cînd legenĭ albia copiluluĭ fără ca el să fie în ea, copilul moare.

102). Cînd copilul să scoală din albie, să dă jos şi-şĭ leagană covata, mama va maĭ face copiĭ.

103). In ziua de Alexii Bojĭ [omul luĭ D-zeŭ) învie toate jivinele de pe pămînt.

104). Cînd vezĭ primavara pentru prima oară fluture roş, e semn că veĭ fi sănătos şi roş; de vezĭ galbăn, toată vară veĭ fi bolnăvicios.

105). Cînd primavara vezĭ întăĭ mieĭ negri, peste vară te vor mînca puricii; de veĭ vedea albĭ, veĭ avea mulţĭ păduchĭ.

106]. Şerpele cînd esă în drum şi-l trece, îl doare capul.

107]. Mîţa şi cînele cînd au durere de cap, mînîncă iarbă.

108). Spre serbătorile marĭ ard comorile; cine pîndeşte atuncĭ poate găsi banĭ mulţĭ. Dacă comorile ard de cu sară pînă la miezul nopţiĭ, sînt comorĭ răle, stăpînite de necuratu; de ard de la miezul nopţiĭ pînă în zorĭ de ziuă, sînt curate şi halal de cel ce le găseşte, că are cu ce trăi în ticnă.

109). In ziua de Maria egipteanca să pun pomiĭ.

110). In ziua de paștĭ, cînd ciocnește ouăle barbatul cu femeea, a cuĭ nu se va strica, acela va trăi maĭ mult.

111). Cojile de ouă cu care să fac paștile să le dai pe vale [1]) ca să se ducă să dee de știre și blajinilor [2]] că sosesc paștele.

112). Spre sf. Gheorghe să ĭa mana [3]) vitelor ; ciobaniĭ, ca să apere oile de vrăjĭ și de luatul maneĭ, să scoală în ziua de sf. Gheorghe în zorĭ de ziuă și buciumă; numaĭ pînă unde ajunge buciumul, numaĭ pănă acolo merg vrăjile.

113). In ziua de Arminden (sf. Irimia, 1 Maĭ) să beĭ vin roș că să înoește sîngele; tot așa să facĭ în toată luna lui Maĭ că să înoește și maiul.

114). In ziua de moșĭ (Sîmbăta moșilor) se cearcă lut pe lut (omul cearcă blidele de-s tarĭ) și D-zeŭ rîde de toțĭ.

115). In ziua de sf. Toader să tund vitele în frunte să să facă frumoase; fetele se laŭ cu stroh [4]) de la vite ca să le crească părul mare și frumos.

116). Inainte de sf. Ilie să nu zvîrli cu mere în sus, că bate piatra, peste ogorul tăŭ, cît merele.

117). Primavara cînd vezĭ numaĭ o rîndunică orĭ numaĭ un cocostîrc, singur veĭ petrece tot anul; de vezĭ mulțĭ, cu mulțĭ veĭ petrece.

118). In fîntîna unde nu-ĭ broască, apa nu-ĭ bună.

119). Orĭ-ce casă are un șerpe; șerpele de casă iĭ blînd și nu mușcă. El traește în păreții caseĭ. Să nu-l omorĭ cînd îl vezĭ, că nu-ĭ bine.

120). In ziua de Probajinĭ [5]) să probăjănesc frunzele copacilor.

121] Daca tună după Simion Stîlpnicul, e semn de toamnă lungă.

(Va urma] M. LUPESCU

1) Pe apă

2) Blajăniĭ se crede că sînt niște oamenĭ bunĭ și drepți.

3) Sub nume de mană să-nțelege lapte bun și mult, în toate poate să fie mană

4] Strobu este fînul sfarmat ce rămăne de la vite

5) Probajinele sau Schimbarea la față, pică la 6 August; de la Probajini începe codru a se probajăni, adică a i se ingălbeni frunza.